

Kázání Bystřička, Růžďka 23. 10. 2022 **Rozhodnuto o tvé záchraně** (vstup 83)

Introit: **Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem beze strachu. Hospodin, jen Hospodin je má záštita a píseň, stal se mou spásou.**“ (Izajáš 12,2)

Píseň 688 (441)

Modlitba

Čtení: Efezským 1, 1-14

Píseň 188 (440)

Text kázání: Žalm 71, 1-3

Rozhodls o mé záchraně... Milí přátelé, bratři a sestry,

tohle zní jako rajska hudba. Bůh rozhodl o tvé záchraně. Bůh se nad tebou smiloval. Bůh kvůli tobě obětoval svého Syna. Už na začátku stvoření světa Bůh rozhodl o tom, že člověka, tedy také tebe a mne, nenechá propadnout věčné smrti. To je přece úžasná zpráva.

Četli jsme to v tom listu Efezským. Třikrát je tam slovo o Božím milosrdném rozhodnutí. **Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny...** Dále tam je psáno: **Podle svého milostivého rozhodnutí nám dal poznat tajemství spásy, a to třetí: ...rozhodnutím jeho vůle se nám dostalo podílu na předem daném poslání.** Bůh je, bratři a sestry, vůbec ta Nejvyšší instance, jejíž rozhodnutí nelze změnit. Job o Hospodinu vyznává: **Rozhodne-li se On k něčemu, kdo to zvrátí? Udělá, co se mu zachce.** Můžeme být vskutku vděční, jak dobrého a milostiplného máme Boha. Vždyť Hospodinu se zalíbilo udělit lidem v Kristu Ježíši milost. Takže žádná duše nemusí skončit ve věčném zatracení. Proti rozhodnutí Nejvyšší instance není odvolání. Ovšem kdo by se odvolával proti záchraně? Snad jen blázen. A přece se takoví najdou. Nepřijímají takové rozhodnutí. Nepřijímají Boží milost. Někdy to vidíme, nebo slyšíme. Záchranka přijede ke zraněnému člověku, ovšem ten, aby si nechal pomoc, tak ještě záchranáře zraní. Podivujeme se tomu? I takoví dokážeme být my lidé. Vždyť toho Nejvyššího záchranáře Ježíše jsme my lidé dokonce i zabili. Díky Bohu, že byl vzkříšen. Nicméně takovými krvácejícími, nerudnými a bláznivými pacienty zůstávají vlastně všichni, kteří odmítají záchranu v Ježíši Kristu.

Někdo ale namítne: **Tak jak to tedy je? Vždyť jsi nám před chvílí říkal, že Bůh rozhodl o záchraně všech! I v tom listu Efezským je to napsáno.** Nutno podotknout, milí přátelé, že ta slova jsou tam adresována těm, kteří už v Ježíše Krista uvěřili, těm, kteří Ho přijali za svého Pána a Spasitele. Nemůže jim rozumět a také si je přisvojit ten, který ještě v Pána Ježíše neuvěřil a nevydal Mu svůj život. Ten, kdo tak neučinil, nebyl ještě přijat za syna a nemá podíl v Božím království. Nicméně přesto je to velmi zajímavá otázka: **Je díky Kristu zachráněný celý svět, anebo jen ti, kteří v Ježíše uvěří?** Tady by se i mnozí křesťané v odpovědi nemuseli shodnout. Budeme-li se ale držet Písma, pak snad budeme mít více jasno.

Představte si např. ranný středověk, stojíte v zimě, v dešti, v blátě, ve veliké chudobě jako sirotci bez rodičů a bez domova. Třepete se zimou, roztrhané zbytky šatu na sobě, jste nemocní, zbídačelí, chromí, a takových sirotků je vás tam mnoho. Jste vyzáblí na kost, hladoví, žízniví, prázdní a bez naděje, bez lásky. A pak najednou přijede s velkým vozem bohatý pán a řekne, že vás všechny adoptuje za syny a že můžete s ním odjet do jeho teplého domova, do jeho hradu, kde dostanete pravidelně najíst, budete tam žít a spát v teple, v suchu a budete tam šťastní, neboť tento pán a jeho rodina vás budou mít opravdu rádi. Kdo z těch sirotků se stane skutečným synem, kdo okusí dobrotu a lásku tohoto pána? Ten, kdo mu uvěří, kdo nasedne do toho vozu a kdo přijme nový domov a tohoto člověka za svého otce. Je to tak? A jak dopadnou ti, kteří tuto pomoc odmítnou? Zemřou hlady, zimou, nebo kdo ví co. Zachráněni budou pouze ti, kteří uvěřili a nechali se zachránit.

Myslím, bratři a sestry, že už takový příklad mluví sám za sebe. A jen dotvrzuje slova Pána Ježíše: **Kdo má Syna má život věčný, kdo Syna odmítá, ten nemá život věčný.** A není jiná cesta, pravda i život než v Ježíši Kristu. Kristus zemřel za celý svět, ale zachráněnými Božími dětmi jsou ti, kteří tímto slavným spasením nepohrdli, neodmítli ho a dali se cestou víry za Ním. Samozřejmě můžeme položit otázku, **a co ti, kteří neměli možnost uvěřit, protože neslyšeli, nebo nepochopili?** Apoštol Pavel v listě Římanům mluví o tom, že ti budou souzeni na základě svého svědomí. Díky Bohu, že nás bude soudit milostivý a milosrdný Bůh a ne člověk. Pak jistě mohou mít mnozí takové naděje. Ovšem co ti, kteří slyší, ale Pána Ježíše odmítají? Co ti, kteří si myslí, že jsou spravedliví? Co ti, kteří mají o sobě mínění, že jsou lepší než druzí, že jsou dobří? Co ti, kteří si myslí, že si zaslouží být přijati do Božího království? Bible mluví jednoznačně, že **všichni zhřešili, všichni si zaslouží trest, nikdo není dobrý.** Není tam žádná výjimka. V Božích svatých očích nemůže obstát nikdo z nás. Ani ty, ani já. Obstát může ale pouze ten, který následuje Krista a stoupne si něj. Pokud jsme schováni za Ježíšem a pokud nevystupujeme ze zákrytu, pak nás

Bůh Otec může vidět pouze skrze svého Syna, Pána Ježíše. Jedině v Kristu, milí přátelé, můžeme obstát před svatým Bohem. Koneckonců když apoštol Pavel v listě Římanům (8,38-39) říká, **že si je jist, že nic ho nemůže odloučit od Boží lásky**, tak dodává, **která je v Kristu Ježíši**. Kdyby nepoznal a neuvěřil v Ježíše, nikdy by nemohl mít jistotu spasení. A tak je tu otázka na tebe, milý posluchači. Máš jistotu spasení, jsi si jistý, že patříš do Boží rodiny, že jsi byl přijat za syna, nebo přijata za dceru? Pakli nemáš, proč tomu tak je?

Pokud neustále cítíš svou nedostatečnost a pokud se necítíš hoden, pak je to dobrý předpoklad k tomu, abys učinil zásadní rozhodnutí pro svůj život. Vyznal Pánu Ježíši svůj hřích, svou nedostatečnost a přijal jeho ospravedlnění a omilostnění. Jen On tě může učinit hodným. Ale je potřeba jít k Němu. Utíkat k Němu. Podobně jako ten žalmista: **Utíkám se k tobě, Hospodine, kéž nikdy nejsem zahanben! Pro svou spravedlnost mě vysvobod', pomoz mi vyváznout, skloň ke mně své ucho, buď mou spásou**. Ten žalmista žádá v modlitbě Boží ospravedlnění a předává kontrolu nad svým životem Hospodinu. **Buď mou spásou**, staň se mi Zachráncem. Když toto žalmista s důvěrou k Bohu učiní, čím je ujištěn? Tím, co říká následně: **Rozhodls o mé záchraně, tys můj skalní štít, moje pevná tvrz!** Někdo může namítnout, a co ti, kteří byli zachráněni, a odešli od Boha? Jakou mají šanci? Stejnou jako měl marnotratný syn. Ten, kdo se vrátí k Otci, kdo se bude znovu uchylovat skrze Pána Ježíše do Božího domu, kdo upřímně dozná a bude litovat svých vin, každý takový bude přijat.

Pak je tu ovšem, milí přátelé, pomíneme-li samozřejmě ty, kteří spásu v Kristu zcela odmítají, ještě jedna kategorie lidí, kteří nemají jistotu spasení. O této kategorii lidí kázal už v roce 1741 známý anglikánský kněz a zakladatel metodistického hnutí John Wesley. Kázal tehdy na text z knihy Skutků 26, 28, kdy král Agrippa po slyšení evangelia řekl apoštolu Pavlovi: „**Málem bys mě přesvědčil, abych se stal křesťanem.**“ To své kázání Wesley nazval *Skoro křesťan*. Kdo to je skoro křesťan? Ten jeho výklad je myslím, velmi trefný. On tam říká, že *být skoro křesťanem znamená předně pohanskou počestnost. Pravidla této počestnosti je učí, že nemají být nespravedliví, že nemají brát co patří bližnímu, a to ani loupeží ani krádeží. Dále: Průměrní pohané připouštějí, že je třeba brát jistý ohled na pravdu a spravedlnost. Podle toho mají v pohrdání krivopřísežníka. A dále: Jeden od druhého očekávají určitou lásku a pomoc, kterou jeden druhému může poskytnout bez vlastní újmy. To druhé, co charakterizuje skoro křesťana, je způsob pobožnosti, té pobožnosti, kterou předpisuje evangelium Kristovo: má vnější tvářnost pravého křesťana. Skoro křesťan proto nedělá nic, co evangelium zakazuje. Nebere jméno Boží nadarmo, dobrořečí a nezlořečí, nepřisáhá, ale jeho řeč je „ano, ano, ne, ne“. Neznesevěcuje den Páně. Bez ohledu na lopotu a utrpení, „všechno co má vykonati, koná podle svých sil“. „Neochabuje“ ve svém konání a „dokud je čas, činí dobře všem“ Pravidelně navštěvuje dům Boží. K skoro křesťanu proto nutně patří upřímnost: skutečný úmysl sloužit Bohu, vnitřní touha činit jeho vůli. Patří k tomu nutně to, že se člověk chce upřímně ve všem líbit Bohu: všemi svými slovy, všemi svými skutky, vším, co činí nebo nečiní. Je-li někdo skoro křesťanem, pak tento záměr ovládá celý jeho život. Je hybnou pákou jeho konání dobra, nekonání zla a plnění Božích příkazů*. A přece takový může být pouze skoro křesťan. Tedy ten, který není spasen Boží milostí, neboť zakládá svou spásu na sebeospravedlnění. Na tom, že je dostatečně zbožný. A přitom, co říká Wesley předně o opravdovém křesťanu? „**Co víc pak znamená být celým křesťanem?**“ **Předně mít lásku k Bohu. Neboť takto praví jeho slovo: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly“**. **To je taková láska, že naplní celé srdce, zaujme všechny vlastnosti, naplní celou duši a zaměstná všechny schopnosti. Kdo takto miluje Boha, svého Pána, toho duch neustále „jásá v Bohu Spasiteli jeho. A to druhé, co charakterizuje celého křesťana? Upřímná láska k bližnímu. A to třetí: Má za základ víru v Ježíše Krista. Víru, která ho přivádí k životu v pokání od hříchů, k opravdové lásce, víru, v které celý křesťan si je jist, že je ospravedlněn Kristovou milostí.**

Znejme tedy, bratři a sestry, co znamená být skoro křesťan, skoro zachráněný, ale vlastně nezachráněný, a co znamená být opravdově zachráněný. Je velmi důležité být opravdový před Bohem a k němu se v Kristu Ježíši neustále utíkat. Nechť ti tedy v srdci zní ta rajska hudba: **Rozhodls o mé záchraně, Pane Ježíši**. Amen. Modlitba píseň 326 (632)

Slovo posláni: 1. Korintským 3, 11-15

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 394 (685)